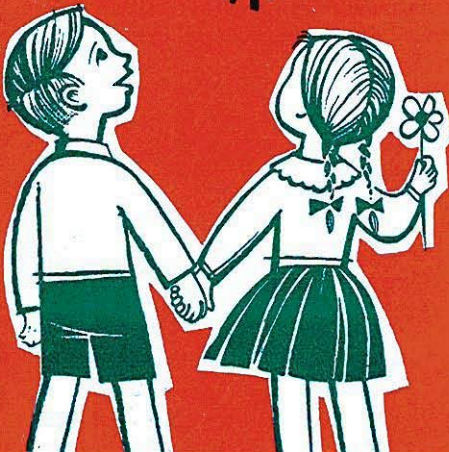

ВЕСЕЛКА

ЖУРНАЛ ДЛЯ ДІТЕЙ

THE RAINBOW
A CHILDREN'S MAGAZINE

НАША ПОШТА

НАШИМ СПІВРОБІТНИКАМ, ЧИТАЧАМ,
ПЕРЕДПЛАТНИКАМ, ІХ БАТЬКАМ,
УЧИТЕЛЯМ І ВИХОВНИКАМ, ВСІМ НАШИМ
ПРИХИЛЬНИКАМ І ЖЕРТВОДАВЦЯМ
ШЛЕМО РАДІСНЕ —

Христос Воскрес!

Редакція „ВЕСЕЛКИ”

Наш читач Олесь Стадник пише: Дорога „Веселко”! Я живу в Едмонтоні, в Канаді, і маю сім з половиною років. Ходжу до другої класи української школи. Учить нас пані Климкова. Вона дуже добра і всім нам радить читати „Веселку”. Журнал мені дуже подобається. Я читаю „Веселку” своїм двом сестричкам — Софійці й Марійці. Марійка, це справжня Гоца Драла! У нас було взимі багато снігу і ми ходили на горбок із санками. Санкуватися дуже приємно. Всі ми були на свяченні води під час Йордану. Мені найбільше сподобався хрест з льоду. Воду святив Владика й священники. Чи у Вас також роблять хрест із льоду на Водохрищі? Висилаю Вам три долари на пресовий фонд, які я засіяв на Новий Рік. Здоровлю щиро!

Відповідь Редакції: Дорогий Олесю! У нас також святять воду на Водохрищі, але хреста з льоду не роблять, бо в Нью Йорку зима дуже лагідна, і вода рідко коли замерзає. Дякуємо за пам'ять і за пожертву на пресовий фонд. Здоровимо щиро Тебе й Твоїх сестричок Софійку й Марійку!

А ось що пише наш новий читач Олесь Заричкий: Дорога „Веселко”! Мені дуже подобаються Твої вірші й оповідання. Кожного вечора читаю їх своєму маленькому братчику. Ми любимо читати про нашу рідну Україну, про її славне минуле. Дуже просимо Тебе написати оповідання про наших славних князів та про залорізьких козаків. Пишу Тобі новину — ми вивчаємо Тебе в нашій школі св. Йосафата в Торонті. Сердечно вітаю Тебе й бажаю Тобі ще більших успіхів!

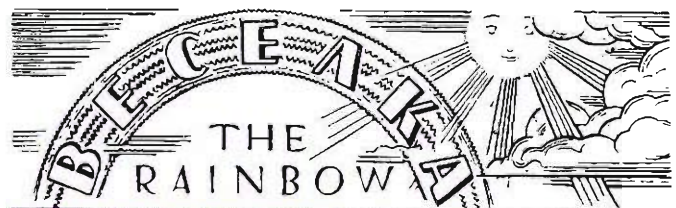
Відповідь Редакції: Дорогий Олесю! Вітаємо Тебе в колі наших передплатників і читачів! Дякуємо Тобі за вістку, що „Веселку” читають на лекціях українознавства в школі св. Йосафата. Постарасмося надрукувати оповідання про князів і козаків. Як називається Твій братчик? Вітай!

Прочитаймо ще одного листа від Петрусі Сошинської з Торонта: „Дорога „Веселко”! Ти маєш дуже гарні образки, віршики й казки. Діти радо Тебе читають у вільний час. Я люблю оглядати образки й читати казки. Па!

Відповідь Редакції: Дорога Петрусю! Дякуємо за признання, вітай!

А тепер прочитаємо листа від нашої „старої” читачки Оленки Курілас з Кентону, Огайо: Дорога „Веселко”! Я читаю Тебе вже п'ять років. Хочу поділитися з Тобою радісною новиною, що відтепер у нашій хаті буде не одна, а дві Твої читачки. Цією новою читачкою стає моя молодша сестричка Ляля (Ляриска). В школі українознавства вона вивчила буквар і тепер радо читає по-українськи. Віддавна вона переглядала Твої сторінки з захопленням. Я з мамою частенько мусили читати їй усе, що цікавило її в журналі, зокрема „Гоцу Дралу”. Ми навіть для жарту переінакшили заголовок цієї веселої історійки на „Гоца Ляля”. Але вона довідалася про наш жарт, як тільки познайомилася з українськими буквами. Ми щомісяця чекаємо на Тебе нетерпеливо. Ти дуже цікавий і гарно ілюстрований журнал. З Твоїх сторінок можна багато навчитися про нашу батьківщину Україну. Недарма Ти так часто з'являєшся у нас на лекціях українознавства в школі. Ми дуже хотіли б побачити Україну. Посилаємо Тобі 2.00 дол. на пресовий фонд. Вітай!

Відповідь Редакції: Дорогі Оленко й Лялю! Тішить нас, що „Веселка” Вам подобається й що маленька „Гоца Ляля” вже сама читає журнал. Вітаємо її серед наших нових читачів! Дякуємо за пожертву на пресовий фонд і за світлини.

ЖУРНАЛ ДЛЯ ДІТЕЙ КОЖНОГО ВІКУ

з кольоровими ілюстраціями виходить кожного місяця у Видавництві „Свобода” заходами Українського Народного Союзу. Редагує Колегія з членів Об'єднання Працівників Дитячої Літератури. Річна передплата становить у ЗДА — 4.00 дол., у інших країнах — рівновартість цієї суми. Ціна окремого числа — 40 центів. Ціна подвійного числа — 60 центів.

Адреса: “SVOBODA” — “Veselka,” P. O. Box 346, Jersey City 3, N.J., U.S.A.

Редакція застерігає собі право виправляти прислані авторами матеріали. Передруки нових творів і ілюстрацій, розміщених у „Веселці”, тільки за попередньою згодою Редакції й Видавництва та за поданням джерела.

Обкладинка роботи Юрія Козака. Розділові заставки М. Бутовича, Е. Козака, П. Холодного.

“THE RAINBOW” — “VESELKA”
published monthly by the Ukrainian National Association
81-83 Grand Street — Jersey City, N. J., 07303
Subscription \$4.00 per year.

Entered as Second Class Matter at Jersey City, N.J.

Ілюстрація на обкладинці:
Галина Мазепа — Дівчинка з писалками

Христос Воскрес!

Роман ЗАВАДОВИЧ

ПРАЗНИК НАСТАВ ВЕЛИКОДНІЙ

Сьогодні уранішнє сонце
В моє подивилось віконце
Не так, як бувало щодень —
Воно, величавє й вогненне,
Всміхнулось привітно до мене
Крізь віти розквітлих вишень.

Сьогодні сіренька пташина
В садку на галузці ліщини
Інакше співала мені:
У небо блакитне дивилась
І тихо, неначе молилась,
Свої щєбетала пісні.

І друзі зі мною сьогодні
Інакше вітаються всі,
Бож Празник настав Великодній
У славі й весняній красі.
Тож люди, природа і сонце з небес
Співають: „Христос Воскрес!”

Микола ЩЕРБАК

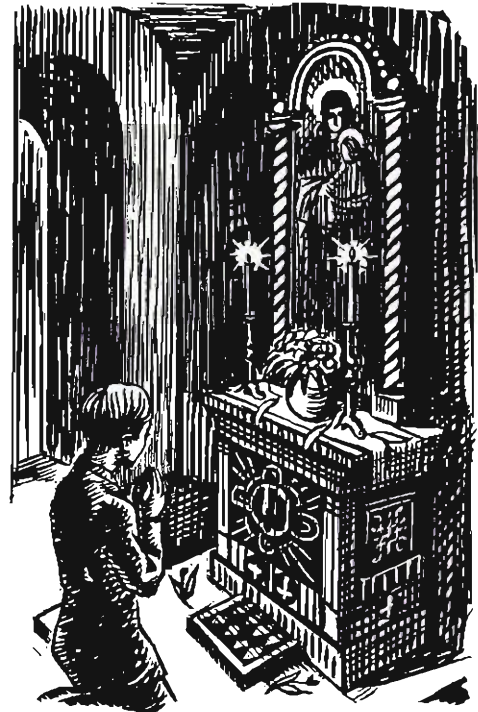
МОЛИТВА ДО БОГОРОДИЦІ

Ми молимося в ногах Твоїх, Пречиста,
Вклоняємось у лагідній покорі,
Дай нам рости, як квіти вранці чисті,
Серцями світлі, як небесні зорі.

Хай Твоя ласка гріє,
Благодатна Маріє!

Ми молимося, милосердна Мати,
Дай нам здоров'я, розуму і сили,
Щоб ми змогли Тебе возвеличати,
Щоб ми Твоє ім'я в душі носили.

Хай Твоя ласка гріє,
Благодатна Маріє!

Олександр ОЛЕСЬ

Ілюстрації Ю. КОЗАКА

ГРИЦЕВІ КУРЧАТА

I

Жив собі Максим Убогий
Коло річки край села.
Крім дітей та жінки, в нього
Тільки курочка була.

Навесла вона яєчок —
Вже й Великдень ось-ось-ось!
Хоч би кожному яєчком
Розговітись довелося!

Та старий Максим міркує:
„Поїдяться крашанки,
А коли підсипем квочку,
Будуть згодом курочки.

Швидко виростуть курчата,
Навесні почнуть нестись —
От тоді ми поласуєм!
Ласували ж ми колись!...”

— О, ні, ні! — сказала мати. —
Не годяться це! Та як?
Щоб без крашанки Великдень?
Любі діти, чи не так?

— Правда! — діти закричали,
Згодом мати додала:
— Дев'ятнадцять дам під
[квочку,
Десять буде для стола!

— Хай по-вашому вже буде! —
Каже з усміхом Максим
І пішов собі з хатини,
Мати вийшла теж за ним.

На город пішли садити,
Бо була уже й пора...
В хаті ж — яйця малювати
Узялася дівчора.

Писанки надиво вийшли:
Гриць слова намалював,

Слон звів вгору жовтий хобот
І на сині ноги встав.

Гриць узявся за ведмедя:
Вуха білими зробив,
Тулуб синькою побарвив,
Дві ноги почервонив.

А Маруся жовту жабку
Посадила на сучок,
Мушку їй встромила в лапку,
В другу — китицю квіток.

Далі діти малювали
Лева, тигра, борсука,
Не забули ні овечки,
Ні лисиці, ні вовчка.

Дуже гарно у Наталки
Вийшов зайчик на лужку,
Усміхаючись підносить
Він капуетку їжачку.

А найменшенький Івасик
Кицьку тількищо скінчив:
Що за мила вийшла кицька! —
Ще і стрічку почепив.

Гриць скінчив уже й верблюда:
Височезний, три горби,
Звів він голову угору,
Тягне листя із верби.

Домальовував Тарасик,
Та вже в хаті аж гуло:
Діти плигали, сміялись,
Так їм весело було.

Аж у хату батько й мати!
Мати скрикнула: — Ой, жах!
Я ж яєць ще не варила!...
Хто? Пізнаю по очах!

Як німі сиділи діти...
Та всміхнувся старий Максим:

— Не біда! На тісто підуть!
Я й сире яєчко з'їм.

Так під квочку дев'ятнадцять,
З решти будуть писанки.
А варені все смачніші —
Та й малюнки, як цяцьки!

Так, як сказано, зробили:
Яйця понесли у хлів,
Всі пішли — і батько й мати,
Гриць там перший вже сидів.

Бідна квочка так зраділа
Мальовничим писанкам,
Що зворушена й не знала,
Що сказати діточкам.

Ось і смерклося. Всі разом
Повечеряли й лягли,
Та чомусь заснути діти
Довго, довго не могли.

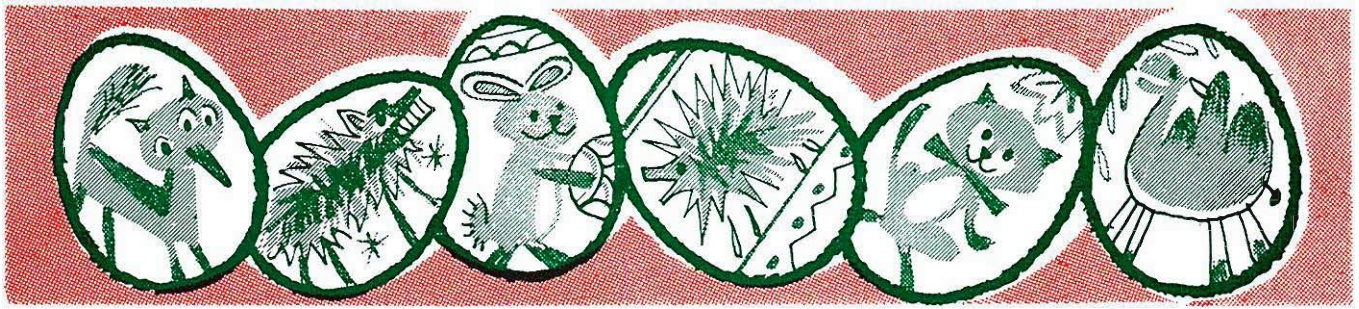
Все їм згадувались звірі,
Кожний сам себе питав:
— Чи не краще, якби чорним
Вуха я намалював?

Або чом живіт ведмедю
Я зеленим не зробив? —
Та голівоньки дитячі
Сон на подушки схилив.

II

Аж три тижні бідна квочка
Пробула на писанках —
Якби глянули на неї,
Вас пойняв би просто жах.

Як вона змарніла, схудла!
Тільки шкіра й кісточки...
Гола. Краще не дивіться
Ви на неї, діточки!

Тільки серце в неї билось
Радісніш усе й сильніш:
Залишилось ще сидіти,
Почекати тільки ніч.

І коли почувся вранці
В шкаралупу перший стук,
Квочка наче підлетіла
Після довгих, довгих мук.

І щаслива вся, в повітрі
Враз спинилася вона...
Зирк! Вона стоїть на спині —
Де? У кого? У слона!

Дійсно, вилупилось першим
Чепурнецьке слоненя,
Не занадто ще велике —
Ну, як з доброго коня.

Далі з ревом, криком-риком
Лев вискакує з яйця,
Вилізає тигр за левом,
Далі луниться вівця.

За верблюдом нявка киця —
Ось і зайчик, і борсук,
Метуться вовк, лисиця,
Вже і жабка стук та стук!

Зразу так вжахнулася квочка,
Ледве в безвість не втекла,
Та отямилася згодом
І квоктати почала.

Гриць усе це чув і бачив,
Та не мав чомусь страху,
Хоч для більшої безпеки
Зліз на вільху у садку.

Квочка стала хвилюватись,
Малеч кликати на збір,
Сполошилися „курчата”,
Всім хотілося надвір.

Перша вийшла мама-квочка,
Через неї скочив лев,
Щось зачув, хвостом замавав
І підняв страшений рев.

Все замовкло, зацімло...
Наче цілий світ зомлів...
Навіть квочка, рідна мати,
Аж припала до землі.

А як рев отой поволі
У повітрі відлунав,
Скочив тигр, роззявив рота
І сказав протяжно: „Няв!”

Далі вибігла лисиця,
Вовк, ведмідь, рябий борсук,
Жабка скочила з квітками
І знайшла на грушці сук.

І верблюд з трьома горбами
Вийшов, став і подививсь —
Щось було не до вподоби
І він, плонувши, скрививсь.

За вівцею вибіг зайчик,
Міг би легко він втекти,
Та кого йому болять?
Все це сестри і брати!

Без страху підбіг до вовка,
На плече йому схилився,
Але вовк зубами клацнув
І наш зайчик затрусивсь.

Правда, деяким звірятам
І ніяково було:
В того ока не ставало,
В інших третє прибуло.

Хтось був змушений скакати
Там на трьох лише ногах,
І дарма четверту ногу
Він шукав по всіх кутках.

Решта всі були здорові,
Тупцювали по траві,

Тільки слон не вліз у двері
І лишився у хліві.

А вкінці і він виходить
З жовтим хоботом у двір,
Тупа синіми ногами,
Повертає вгору зір.

— А то що сидить на гілці?
Мамо, зараз же кажіть!

— Та Грицько нап! — каже
[квочка. —
Він ізлізе й побіжить.

— Так це він? Зітру на порох!
З мене посміхи робить?
Ноги синькою побарвить?
Жовтий хобот почепить?

І трубу свою по Гриця
Простягає лютий слон...
Крикнув Гриць і враз —

[прокинувся!
Був, на щастя, це лиш сон.

Всі прокинулись від крику,
Хто кричав — ніхто не знав...
А в хліві куняє квочка,
Що то висидить вона?

Прага, 1940

Пояснення-словничок: Під-
сипати квочку — посадити на яй-
цях, щоб висиділа курчат; хобот у
слона — trunk; тулуб — body;
синька — синя фарба, що її домі-
шують до вапна, коли білять стіни;
сук, сучок — bough, limb; борсук
— badger; хлів — приміщення для
корів, овець або свиней (stable, pigsty);
безвість — невідоме місце; віль-
ха — дерево (alder-tree); куняти
— дрімати, бути сонним (nap); ма-
леч, малеча — все, що мале, пере-
дусім малі діти, малі тварини (tiny).

ТРИ ГОСПОДНІ ІСКРИ

(Легида — ілюстрація Галини Мазепи)

Ісус Христос воскрес і в великій славі вступав у рай Господній. Та на порозі неба згадав у своїй доброті про тих грішних людей, що їм зробив стільки добра, хоч від них зазнав багато мук. Змилювався Ісус над людьми, бо його серце було повне доброти і прощення.

З великого саява, що його оточувало, добув три іскри, ясні, мов зорі, і промовив:

— Злиньте на землю, світить людям, і хай кожна з вас учинить велике діло; хай люди, ба-чачи ваші вчинки, в покорі прославлять велич і силу Господа!

І три зірки злинули на землю, щоб сповнити наказ Творця й Подателя всякого добра.

**

Перша зірка впала на широкий степ, зв'ялений спекою. Розглянулася довкруги і гнівно-гордо промовила:

— Я сильна, я могутня — тож покараю тих невдячних людей, що зрадили свого Господа й віддали його на муки. Нехай тепер благають милосердя в того, над ким самі змилювались не хотіли!..

Запалила зірка сухий степ, і страшна пожежа охопила великі простори землі. Заквилили сердешні сарни, зайці й інші звірята, що мали притулок у степовій траві. З розпучливим криком падали на землю мертві птахи. Від степу загорівся густий ліс. Скрізь розлягалися зойки лісових звірів і птиць. Пожежа дійшла до людських осель, увесь край наповнився плачем жінок і дітей. Люди припадали лицем до землі і благаали Господа, щоб змилювався над ними, над їхнім доробком.

Та горда іскра не перестала лютувати, доки не зруйнувала всього живого.

— Тепер я помстилася за тебе, Господи! — сказала мстива іскра.

**

Друга іскра полинула понад містами й селами. Летіла від хати до хати і підглядала, що там діється.

У великому місті, в бідній кімнатці на піддашші, вона побачила хлопця. Він сидів замислений над листками паперу, писав, перекреслював і знову писав, урешті відклав перо й журливо зідхнув:

— Милій Боже, чому я не можу написати поеми, про яку мрію? Не складаються слова, думки розбігаються... Коли б я мав хоч трохи надхнення, то написав би поему; люди захоплювалися би нею і прославляли Бога, що подарував людині талант написати такий чудовий твір.

Божа іскра закружляла над головою юнака.

„Дам йому надхнення, хай творить те, про що мріє. Це буде велике діло!” — думала.

І впала в душу поета. Він почув нараз у собі дивну творчу силу, думки прояснилися, слова самі стали тиснутись під перо, і юнак писав... писав... Працював цілу ніч і не зчувся, як закінчив поему. То був твір, найкращий у світі. Коли його видрукувано, люди наввипередки купували книжку, чудувалися з великого таланту й говорили:

— Великий Господь, що дозволив людині написати таку прегарну поему про Божу правду!

**

Третя іскра понеслася понад убогими селами, полями, дібровами і надвечір зупинилася над самотною хатою серед лісової гущавини. Тут жив похмурий розбійник, що ненавидів цілий світ. Люди з тривогою обходили цей ліс, бо знали, що розбійник грабує і вбиває, не дарує життя нікому. Людське життя не мало в нього ніякої вартості, він бажав мати якнайбільше золота.

На той час розбійник сидів у хатині й обдумував свої майбутні злочини.

Раптом хтось постукав у двері, і на порозі хати з'явився хлопчик у дорогій одежі, з блискучим самоцвітом на грудях. Очі розбійника блиснули жадобою.

— Чого тобі? — запитав грізно.

— Дядечку, дозвольте мені у вас переночувати! — попрохав несміливо хлопець. — Я заблудив у лісі. Не проганяйте мене!

— Чого ж ти волочишся по ночах? — забурчав розбійник.

— Моя матінка пішла до неба... — відповів хлопчина крізь сльози. — Мені так сумно без неї!.. Люди мені казали, що як буду йти простою дорогою, то знайду свою маму. Покрадьки вийшов я з дому і пустився йти просто... просто... аж зайшов у цей ліс і... .

Не видержав хлопчина, розплакався, але його плач не зворушив розбійника; він думав тільки про самоцвіт і про одежу хлопчини.

— Лягай тут і спи! — показав розбійник рукою на лежанку в кутку хати.

Хлопчина ліг, скулився і задрімав.

Тоді розбійник обережно встав з лави і почав скрадатися до лежанки. В його руках блищав гострий ніж... Розбійник уп'явся очима в дорогу самоцвіт, що блищав на всю хату.

Нараз хлопець прокинувся, подивився, мов би щось пригадав собі, і став навколішки.

— Я забув помолитися!... Покійна матуся навчала мене, щоб я ніколи не забував молитись, і завжди проказувала мені „Отче наш“. Тепер моя мама в небі, то може ви, дядечку, помолитесь зі мною?..

Розбійник здригнувся, зняквів і не знав, що робити. Та в просьбі хлопчини була така сила, що годі було їй опертися.

І тоді Божа іскра впала в серце розбійника. Хоч він сам віддавна не молився, тепер став навколішки поруч із хлопцем і твердим голосом став проказувати йому молитву. Що довше він молився, то м'якший ставав його голос. І от на серці зробилося йому легко, на обличчі вималювалася лагідність, а з очей витекли дві сльози — перші сльози в житті закам'янілого грішника.

Згодом розійшлася поміж людьми вістка, що той лютий розбійник розкався, покинув свою хату в лісі й переселився до монастиря. Там проживав послушником до кінця свого життя, стараючись постом, молитвою і добрими ділами відпокутувати свої давні тяжкі гріхи.

Три зірки полинули в небо, щоб розказати Ісусові про свої діла.

Ісус вислухав усіх трьох і тоді гнівно відізався до першої:

— Ти не достойна бути зі мною! Я творив милосердя, а ти сяяла помсту. На тобі тяжать кров і сльози. Іди геть від мене!

Потім промовив до другої зірки:

— Ти надхнула людину талантом і допомогла їй пізнати та оспівати красу й могутність Господню. Людина описала любов і правду. Ти гідна бути зі мною в небі.

І Христос заквітчав зіркою осяйний круг докола своєї святої голови.

А коли глянув на третю зірку, то в його очах заяснила незмірна любов. Узяв зірку в свої ніжні долони, пригорнув до серця і сказав:

— Тільки ти зрозуміла мене! Ти вміла доглянути людську нужду й занепад і кинула промінь милосердя в темну душу людини. Ти гідна яснити в моєму серці.

І Божа іскра спочила в серці Ісуса. *За Ю. Ш.*

Пояснення-словничок: **Покора** — підданство, слухняність (humility, obedience, subordination); **податель** — подавець, той, що дає дар (donor); **в'яли** — висушувати (to dry); **добробок** — надбання, майно (belongings, property); **мстивий** — той, що любить мститися, відплачуватися (vindictive, revengeful); **піддаштя** — кімната на горіщі під самим дахом; **надхнення** — душевне піднесення (inspiration); **наввипередки** — одні поперед інших (trying to outrun each other); **гущавина** — густі кущі, чагарник (thicket); **жадоба** — сильне бажання (desire); **самоцвіт** — дорогий камінь (gem); **розкаятися** — признати свої провини (to repent, to regret).

Василь ДУБИНА

ВЕСНА НА ХУТОРІ

Пташки веселі край вікна
Цвірінкають: „Весна, весна!“
Дзюрчать струмочки,
Станув сніг,
Весна ясна
Прийшла для всіх!

Цвіте вже вишенька рясна,
Бо це ж настала вже весна.
Фіялки в лісі зацвіли,
Зелені трави ожили.

Мале лошатко і теля
Брикають, аж гуде земля,
А матері радіють їх,
Бо це ж весна прийшла для всіх.

А навесні, а навесні
Пісні пташині голосні —
Ми будем теж пісень співати,
Піснями весну зустрічати.

Пояснення-словничок: **Край** — біля, коло (beside, near, by); **хутір** — одно або кілька господарств серед поля чи лісу (farm, small village); **дзюрчати** — з пліскотом текти, переливатися (to ripple, to babble); **в'ясний** — багатий на цвіт або листя (abundant, plentiful); **лошатко** — молоденький коник (foal, colt); **телятко** — молоденька корівка (calf); **брикати** — бити задніми ногами або бігати з підскоками (to kick, to buck, to jib).

Наймолодша Білочка

Шумів ліс, колихалися від вітру ялини й сосни, шелестіли листям старі дуби.

Вискочила з хатки малесенька білочка, стрибнула на гілляку й побігла по ній до самого краю. Мама-білка гукнула своїй наймолодшій донечці, щоб була обережна, коли бігає так високо.

Білочка не дуже слухала, що каже мама, стрибнула на нижчу гілляку, потім ще нижчу, опинилась аж на землі й побігла по траві до своїх старших братів і сестер.

Бавилися малі білки на землі, бігаючи навколо дерев, дряпаючись на самі вершини ялин та дубів і перестрибуючи з гілки на гілку.

Маленька білочка побачила сусідських білок і, не питаючись дозволу в старших братів і сестер, побігла до них. За хвилину вони вже були далеко від своїх хаток, у незнайомому лісі. Там знайшли затишну галявину між дубами і почали весело бавитись.

Гріло сонечко, зеленіла трава. Ах, як приємно збігати по стовбурі великого дуба, бігти на другий кінець галявини і знов дряпатись догори!

Вернулася білочка додому аж надвечір. Мама й тато посварили її, що вона бігала гуляти без опіки старших братів і сестер.

Та на другий день білочка забула, що казали їй батьки, і знов побігла з сусідськими білками на галявину. Тут так гарно і просторо — немає кращого місця на цілий ліс! Коли вилізеш на найвищого дуба, то видно навіть місто з його різнокольоровими дахами.

Довго дивилася білочка на місто, вона вперше бачила, як блищали проти сонця золоті хрести на церквах.

Недалеко від старого крислатого дуба знайшли білочки горіхи. Їх насипали хлопці з міста, щоб приманити білок до пастки. Білочка стрибнула попереду інших, щоб схопити горіха, і потрапила в пастку. Пастка схопила її за ніжки. Білочка крикнула й упала на траву. Решта зляканих білок розбіглася, залишивши свою подружку безпорадну й беззахисну.

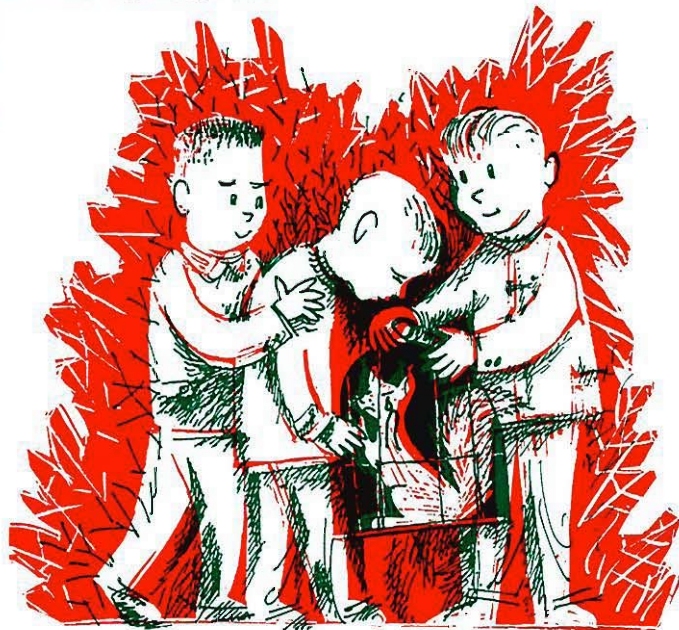
Із схованки вибігли хлопці, взяли білочку й посадовили до клітки. Кидалася білочка в клітку, шукала виходу, гризла залізні дротинки, але все дарма. Клітка не випускала її на волю. Заплакала білочка з туги, а як пригадала маму, тата, сестер і братів, то ще гірше заридала: те-

пер вона в неволі й ніколи більше не побачить своїх рідних...

Принесли хлопці білочку додому, поставили клітку на стіл, поклали туди горіхів. Але білочка не їла горіхів, а сиділа й сумувала або бігала по клітці з кутка в куток і все намагалася знайти вихід на волю.

Настав вечір, білоччина сім'я зібралась у хатці. Від сусідів вони дізналися, що трапилося нещастя. Мама гірко плакала, побиваючись за донькою, сестри і брати тужили, та допомогти сестричці не могли.

На другий день хлопці зібралися йти до школи. Клітку з білочкою винесли в садок і почепили на гілку, щоб ніхто до неї не досягнув. Дивилася білочка крізь залізні дротинки на зелений ліс, де вона була така щаслива, так гарно й весело бавилася...

Білоччина мама вибігла на край лісу, вилізла на високу ялину і пильно дивилася на місто, де перебувала у в'язниці її рідна, любя дитина.

Опівдні насунулись чорні дощові хмари і подув сильний вітер. Він почав хитати клітку та вдаряти нею об стовбур дерева. Перелякана білочка стрибала сюди-туди, хапаючись лапками за дротинки.

Ударила громовиця і полив великий дощ. Сильний порив вітру ударив кліткою об стовбур, намокле дно клітки провалилося, і білочка випала на землю.

Швидко схопилась і побігла садком. Перестрибнувши через паркан, вибігла на дорогу і подалася полем до лісу, не зважаючи на великий дощ. Ніхто не бачив, як бігла білочка до лісу, всі сиділи по будинках, щоб не змокнути.

Дощ швидко перестав, визирнуло сонце, вітер затих, тільки скрізь блищала дощова вода.

Білоччина мама вилізла на найвищу гілку і знов стала дивитись на місто. Але хто це біжить полем до лісу? Серце в матері забилося, вона вся затремтіла і миттю опинилася на землі. До неї бігла її люба дитина, яку вона вже не сподівалася побачити!

Обняла мама свою донечку і міцно притиснула до себе. З очей обох котились сльози щастя.

Коли вони прибігли до хатки, де сиділа зажурена сім'я, всі, одне поперед одного, кинулись обіймати й цілувати найменшу білочку.

Було багато радості, тато посадив коло себе донечку, милуючись дивився на неї та все допитувався, як вона визволилась з неволі.

Білочка все розповіла і запевнила тата й маму, що надалі вона буде уважною і слухняною. З того дня сім'я білок знов зажила спокійно і щасливо.

Пояснення-словничок: Білка — вивірка (squirrel); вершина — верх гори або дерева, верховіття (top); галлявина — галлява, місце без дерев посеред лісу (clearing, glade); крилатий — з багатьма галузями (branchy, ramous); пастка — прилад ловити звірів (trap); побиватись за кимсь — тужити (to be worried, to be anxious about); стовбур дерева — trunk, stem, bole; паркан — дощана огорожа (fence).

М. МАМОРСЬКИЙ

НАШ СКАРБ

Хоч малі ми дитинчата,
Скарбів повна наша хата,
Всюди безліч забавок,
Бубнів, м'ячиків, трубок.

Є паяцики і лялі
В капелюшках і коралях,
Є олівчики, книжки,
Кольорові образки.

Є у нас хороші друзі:
Сонце в небі, квіти в лузі,
Зайченята у гайку,
Пташенята у садку.

Та найбільший скарб між нами —
Наша рідна, люба мама,
Наша радість, тихий рай —
Боже, мамі щастя дай!

Це ж вона за нас так дбає,
Вчить молитви, зодягає,
В Божу церкву нас веде,
Спати в ліжечко кладе.

Мови рідної навчає,
Рідну пісню нам співає,
Вчить любити Рідний Край —
Боже, мамі щастя дай!

Роман ЗАВАДОВИЧ Ілюстрація І. БРИКОВИЧА

ГЕЙ, ПТАШЕЧКО!

Гей, пташечко люба, синичко,
Чи маєш в гніздечку яечко?

Я писанку маю в кишені —
Чудовий дарунок від нені.

Чи знаєш ти вже, що сьогодні
В нас празник святий, великодній?

Як знаєш уже, привітаймось,
Яечками тут обміняймось.

Я сяду на пень, ти — на гілку,
І враз заспіваймо гаївку.

Роман ЗАВАДОВИЧ

НАЙКРАЩИЙ ДАРУНОК

Я несу гарну китицю квітів,
Подарунок матусі своїй,
І в День Мами з цілунком-привітом
Щастя-втіхи бажаю я їй.

Мама милує очі квітками —
Я ж читаю з очей дорогих,
Що найкращий дарунок для мами —
Як я добрий до неї, до всіх.

НАРІД — КРАСЕНЬ

Український нарід — між народів красень,
Він на вигляд гарний і, мов дуб, міцний,
Любить щирим серцем землю, край свій
[власний,
Рідну мову, пісню, давній звичай свій.

Український нарід завжди вірний Богу,
Духом він незламний серед бур, нещастя,
Вірить непохитно в Правди перемогу,
Ні землі, ні серця ворогам не дасть!

Український нарід вільний був і буде,
Хоч тепер у путах, знову їх порве,
Хоч тепер в неволі, волю знов здобуде
І, як квітка в полі, буйно оживе.

Український нарід — предок наш і батько,
Дав він нам у спадок душу, вдачу, кров,
Тож йому ми винні завжди добру згадку,
Непохитну вірність і палку любов.

Пояснення-словничок: Красень — хороший, гарний чоловік, порівняйте — красуня (handsome); пута — horselock, тут у значенні кайданів (shackles); спадок, спадщина — inheritance.

Верховино, світку ти наш...

УКРАЇНСЬКИЙ НАРІД

Данилко живе з батьками в Америці. Тут він зустрічає людей різних рас — білої, червоної, жовтої і чорної. Данилко знає від батька, що оці різні породи-раси людей створилися на землі внаслідок різного підсоння-клімату. Раси різняться одна від одної будовою тіла, барвою шкіри і волоссям. Люди одної раси теж не однакові — вони діляться ще й на окремі народи.

Данилко, як і всі українські діти — білолиций, бо українці належать до білої раси. А народи різняться

Сільські дівчата в Україні

ся теж і будовою тіла, і вдачею, і звичаями, а найбільше мовою.

Українці належать до групи слов'янських народів. Слов'яни — це чехи, словаки, поляки, болгары, серби, хорвати, словінці, а на сході Європи українці, білоруси і москалі.

Кожен нарід живе на своїй землі. Українці живуть на своїй землі від давніх, незапам'ятних часів, ще перед народженням Христа. Вже найдавніші старовинні рукописи і книги подають, що український нарід жив у Карпатах та над ріками Бугом, Дністром, Прутом, Прип'яттю, Дніпром, Доном та над Чорним морем і ген — у сторону гір Кавказу.

Хоч українці становлять одну родину, одну суцільну націю, все таки між ними є деякі різниці в мові (говори, або діалекти), звичаях, ноші, способі щоденного життя й господарюванні. Вивченням цих різниць займається наука, що називається етнографія (з грецького: етнос — народ, графо — пишу, описую). Учені-етнографи поділяють український народ на кілька груп. Людність по обох боках Карпат це верховинці — лемки, бойки й гуцули. Лемки живуть у західній частині Карпат. Після другої світової війни багато лемків виселили большевики на Сибір, а поляки — на корінні польські землі. Частина лемків полягла в бою за свободу. На схід від лемків живуть бойки, які відзначаються торговельними здібностями. Вони, як і лемки, зберігають свої старовинні звичаї, повір'я, обряди, ношу, стиль будови й устаткування хат, говір.

Далі на схід аж по румунську границю живе інше верховинське плем'я — гуцули. Це горде й сміливе плем'я. Гуцули живуть переважно з випасу худоби, лісового промислу, місцевих деревних виробів і будівництва. Мають свою ношу, свої звичаї, пісні й говір.

На північний схід від Карпат аж по Дністер живуть покутяни, славні вишивкарством, килимарством та виробом посуду. В сусідстві з бойками живуть підгір'яни. У західній частині Поділля живуть ополляни, подоляни, далі волин'яки й поліщуки, що заселяють болотисте Полісся. Інші групи українського народу, що живуть на центральних і східних українських землях, менше різняться між собою.

До першої світової війни головним заняттям українського народу було хліборобство, скотарство, лісівництво, садівництво, городництво, пасічництво, ремесло та дрібний хатній промисл. Щойно за останнє півстоліття почали розвиватися в Україні промисл, тяжка індустрія, фабричне виробництво, гірництво, торгівля. Велика частина сільського населення перейшла жити в міста чи на нові оселі в промислових центрах.

Розбудувалася мережа транспортних і комунікаційних шляхів — битих, залізничних, водних і повітряних. Завдяки численним університетам і фаховим школам вищого й середнього ступня зросла кількість українських фахівців-професіоналів у різних ділянках життя. Зросли також ряди учених, дослідників, винахідників. Великі осяги в світі здобувають українські мистці, поети, письменники. Між славними спортсменами світу не бракує й українських імен.

Гуцульські музики

Важким трудом, в безустанних боях з декимися степовими ордами зі сходу захищав український нарід свою землю. Всі ці орди загинули, а наш нарід встоявся, хоч часто занепадав у цій важкій боротьбі. З ослаблення України користали наші сусіди, поляки й москалі, — вони завжди намагалися завоювати український нарід і його багату, родючу землю.

Тепер український нарід під владою москалів. Але москалі, знаючи, як українці прагнуть мати свою державу, створили ніби українську державу, яку звать вони Українською Советською Соціалістичною Республікою — УССР. Але в цій „державі” всю владу мають москалі і всі накази йдуть з Москви, а не з Києва. Україна не має свого власного війська, а без своєї армії нема і своєї держави. Не вільно Україні вести своєї власної закордонної політики, ані теж організувати власного економічного, освітнього й культурно-наукового життя. Релігія в Україні зазнає важкого утиску.

Буковинський танець

Московсько-большевицька влада не тільки вивозить з України її багатства, але й насилає мільйони москалів на українську землю, а українців винищує — виморує голодом та виселює ген у Сибір.

Нині в межах УССР живе кругло 42 мільйони людей, з чого понад 32 мільйони українців. А взагалі всіх українців під московською владою, себто в усьому Советському Союзі, живе кругло 35.500.000. Ці цифри визначено на основі перепису населення з 1959 року.

На українській землі живе понад 7 мільйонів москалів, живуть і інші народи — жида (840 тисяч), поляки (понад 350 тисяч), білоруси (300 тисяч), болгар, мадари, греки, румуни й інші. Всі ці національні меншини мають на Україні свої школи, а москалі мають ще й свої театри, газети, книжки, московська мова вживається в урядах і всяких установах. Але ніде в Советському Союзі поза Україною, де живуть українці — нема українських шкіл і не друкується українських часописів та книжок. А на території ССРСР поза межами України живе за статистикою понад 5 мільйонів українців — насправді їх багато більше, але москалі затаюють дійсні числа.

Український нарід дуже релігійний, вірить у Бога і вірить, що з Божою допомогою стане знову вільний і здобуде свою власну самостійну українську державу. За віровизнанням більшість українців православні, коло п'яти мільйонів католиків і невелика частина ілших віровизнаць.

Хоч як москвини намагаються нищити український нарід — він живе й розвивається. Український нарід — великий, дужий, здоровий і гарний з вигляду, дбайливий, працьовитий, охайний, любить свою прабатьківську землю, любить і шанує свою прекрасну мову, свої чудові, славні на весь світ пісні, любить і шанує своїх великих письменників і поетів — Тараса Шевченка, Івана Франка, Лесю Українку, своїх великих князів, гетьманів та борців за волю.

І юний Данилко і ми, українські діти, хоч живемо на чужині, гордимся нашим українським народом, бо це нарід наших прадідів, дідів і батьків, нарід чесний, талановитий, працьовитий і хоробрий, який ніколи не підкориться ворогам.

Б. Д.

ПРИВІТ ВЕСНІ

Надійшла весна. Пробудилася з зимового сну вся природа, а з нею і рослинний світ. Земля вкрилася зеленню і веселиковими барвами квітів. Усі милуються красою природи.

Радіють і діти в Україні. Вони знають назви рослин, що ростуть у лісах, на полях та левадах, і люблять їх збирати, щоб прикрашати ними свої мешкання. Люблять їх також плекати, і тому перед кожним домом по українських селах та містах є городчики-квітники. Плекають квіти в більшості дівчата не тільки тому, що це гарна прикраса хати, але й тому, що навесні й уліті у святкові дні вони квітами закосичують своє волосся. Як тільки настають теплі весняні дні, дівчата перекопують грядки і сіють та садять рослини-квіти.

Є там барвінок, що латинською мовою називається *Vinca minor**, рута (*Ruta graveolens*), м'ята (*Mentha officinalis*), васильки (*Ocimum basilicum*) та інші квіти. Ці рослини мають приємний запах. Їх зривають уліті, в'яжуть у в'язки, сушать і закріплюють ними образи святих у церквах і домах. На городцях ростуть ще „братчики” (*Viola tricolor*), стокротки (*Bellis perennis*), чорнобривці (*Tagetes*), високі різнокольорові мальви (*Althea rosea*), півники-косатиння (*Iris*), а також деякі породи зимостійких рож-троянд. Чужинці, що в давнину подорожували по землях України, згадували у своїх описах про чепурні білі сільські хати серед квітів і садків. Цим відрізняються села України від понурих сіл Московщини, де квітів зовсім нема. Це свідчить про замилювання українців у красі й природі.

Ці гарні звички, цю любов до квітів ми повинні плекати і на землях нашого нового поселення. Біля кожного дому знайдеться шматок землі, де можна зробити грядку та засадити її квітами. Можемо самі їх виплекати, засіваючи насіння рано навесні у глечиках (вазонках) або скриньках, що їх ставимо у мешканні на вікні. Можна також купити їх на базарі чи в городника і садити просто на грядках.

Наші організації молоді мають свої оселі, де вліті відбуваються табори. Як це було б гарно, коли б там заснувалися „гуртки любителів природи”. Управи оселі напевно приділять їм невеличкі ділянки землі, на яких можна влаштувати городчики-квітники! Ці квітники будуть не тільки прикрасою таборових осель, — вони радуватимуть всіх таборян і їх гостей, свідчитимуть про нашу любов до природи.

Редакція „Веселки” радо привітає описи ваших городчиків-квітників.

* Латинські назви рослин вживається в цілому світі; знаючи латинську назву, можна легко відшукати відповідну англійську, німецьку, французьку чи іспанську.

М'ЯЧИК

У садочку по траві
Скаче м'ячик, мов живий —
Гей же, гей, веселі діти,
А давай м'яча ловити!

Підбігають діти враз:
„Хто спіймає перший з нас?”
Нумо, дітки, жваво, сміло,
Першість — то похвальне діло!

Б. ДАНИЛОВИЧ

ДВА СОНЕЧКА

Ще сонце не встало,
Ще тільки сіріє —
Мене від світанку
Два сонечка гриють.

Два сонечка ясні
Від ранку до ночі —
Це дивляться тепло
Матусині очі.

Вже сонце схилилось,
Пташки сплять у гаї.
Засну — наді мною ж
Два сонечка сяють.

Два сонечка ясні
Від ранку до ночі —
Два сонечка красні,
Матусині очі.

МАР'ЯНЧИНА ПОДРУГА

Мар'янка та Катлін уже віддавна приятелювали, дармащо були різної вдачі і вдома говорили відмінними мовами.

Мар'янка — українка, що приїхала з татом і мамою до Вашингтону десять років тому, коли їй було тільки півтора року, а Катлін народилась у тому місті, бо її тато й мама американці. Перша з них — чорнява, кучерява, з великими, блискучими, як дві черешеньки, очима, жвава, весела, а друга — повільна, спокійна, з блакитними, як небо, очима та золотаво-рудуватими косами, що їх мама укладає їй на голівці гарним віночком.

Хоч дівчатка були різні вдачею, їх вдачі ніби доповнювали одна одну. Коли Катлін сиділа спокійно з книжкою або журналом у руках, Мар'янка, мов вітер, бігла, термосила її, реготала та кликала до веселої забави. Катлін гралася з Мар'янкою, але коли вона забагато пустувала, брала її за руку й тихенько-лагідно промовляла:

— Нанні! Дивись, як гарно в парку! Ходім до озера по квіти!

І Мар'янка заспокоювалася. Побравшись за руки, обидві бігли на зелену галявку коло озера збирати чудові квіти, яких особливо було багато навесні.

Одного разу в травні, коли їхня улюблена галявка нагадувала чудовий квітчастий килим, дівчатка назбирали багато ромену та незабудьок. Мар'янка зробила з них гарну китицю.

— Оце, — промовила вона, — віднесу сьогодні ввечері до рідної школи та поставлю їх коло портрета Шевченка. Сьогодні сто треті роковини, як поховали Шевченка над Дніпром. Це було 23 травня 1861 року.

Завжди веселе її личко споважніло. Катлін помовчала, а тоді тихо запитала:

— Нанні! Ти часто згадуєш поета, що його називаєш Ші-чен-ко, — з трудом повторила це чуже для неї ім'я. — Скажи, чому ви, українці, його так любите! Ось мій дідусь учора казав, що незабаром побудують пам'ятник цьому поетові в нашому місті і що українці з усього світу прийдуть на відкриття цього пам'ятника. Ми маємо пам'ятник Вашингтонові. Про нього всі знають, про нього вчать нас у школі. Кожний поважає та любить Вашингтона. Ші-чен-ко був, як Вашингтон?

На цей раз Мар'янка вже не жартувала, не реготала, її личко споважніло.

— Це я тобі зараз поясню, Каті! Все розповім, що мама мені казала, і все, що я довідалася про Шевченка в нашій школі. Шевченко жив більше як сто років тому. Він був відомий маляр, а ще відоміший поет в Україні. Тоді, як і тепер, нашим людям жилося погано. Шевченко любив свій рідний край, свій нарід. Він писав про горе,

про кривди, що їх терпів від ворогів наш нарід, він кликав людей боротися за волю, бо любив волю понад усе. За це не любив його російський цар і всі злі люди. Тож закували його в кайдани і заслали в пустелю далеко від України. Довго він там мучився. Коли ж йому дозволили вернутися з неволі, то він уже був дуже хворий і швидко після того помер.

Усе це Мар'янка вимовила одним духом, не спиняючись, а тоді додала тихіше:

— Шевченко поважав Вашингтона і хотів, щоб Україна теж мала такого доброго, справедливого й мудрого провідника.

І Мар'янка проказала напам'ять: „... Коли ми діждемося Вашингтона з новим і праведним законом?”

— Нанні, мені шкода, що я не знаю вашої мови! Я б хотіла прочитати поезії вашого великого поета! — сказала Катлін.

— Я тобі допоможу! — радісно вигукнула Мар'янка. — Мій тато має поезії Шевченка в англійському перекладі. Ми маємо також альбом його малярських творів. Приходь до нас завтра ввечері, ми прочитаємо разом. А якщо хочеш, то я б почала вчити тебе нашої мови. Знаєш, Шевченко теж казав, що треба вчитися різних мов, але собі не забувати! Ну, а тепер бувай здорова, мені вже треба збиратися до школи!

І Мар'янка вихором полетіла додому.

На другий день дві вірні подружки сиділи в антишній кімнатці і перегортали сторінки „Кобзаря”. Мар'янка розповідала про свою далеку батьківщину і показувала подрузі альбом малярських творів Шевченка. Обидві дівчинки розмовляли про те, як вони підуть на відкриття пам'ятника славному поетові.

Пояснення-словничок: Рудий — близький кольором до червоного (reddish); термосити — трісти (to touse, to harass); ромен — злля (dog's fenel, cogn chamomile); незабудька — злля, що цвіте дрібним синім квітом (forget-me-not, myosotis); вихор — сильний, бурхливий вітер, буревій (whirlwind, hurricane), полетіти вихором — бігти так швидко, як вихор.

СМІЙМОСЬ!

ВИПРАВДАВСЯ

Мати: Знову сьогодні учителька скаржилася на тебе.
Син: Як же це? Я ж сьогодні зовсім у школі не був.

ЗРОЗУМІВ

Миколці говорила мати,
Що ледарем недобре жити:
— Не слід „на потім” відкладати,
Що можеш зараз ти зробити!
— Все ясно! — вигукнув Микола,
На лавку положив книжки
І з'їв із маком пиріжки
Ті, що дала матуся в школу.

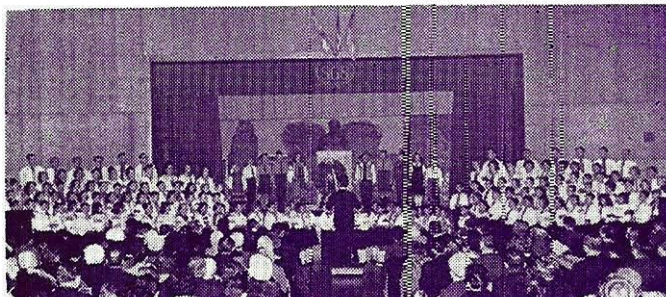
З ДИТЯЧОГО ЖИТТЯ

ПОКЛІН КОБЗАРЕВІ УЧНІВ ШКОЛИ СВ. ЮРА В НЬО ЙОРБУ

Сто п'ятдесяті роковини з дня народження Тараса Шевченка відзначила школа св. Юра в Нью Йорку

сценічною картиною Романа Завадовича „Кобзарева

Гостина" й живим образом за монтажем Івана Керницького.

Уляна Близнак, учениця 7-ої класи

ЮНІ АВТОРИ

МИЛІ ВІСТУНИ ВЕСНИ

Ще надворі сніговія, а милі пташки з рудими животиками вже на деревах турлюкають. Яка радість! Пташки повернулися до нас! Тільки, що ж вони їстимуть, коли все ще вкрите снігом? Але недовго прийшлося журитися долею цих милих вістунів весни.

Через кілька днів повів теплий вітрець і розігнав снігові хмари. Пригріло сонечко, розтопився сніг і побігли потічки, — зими як і не було

Сміливіше й голосніше виспівають пташки, виростає ніжнозелена травичка і появляються на деревах і кущиках бруньки. Тоді стає так радісно, хочеться веюди бути, все бачити, спостерігати і не ходити, а бігати, підсакувати.

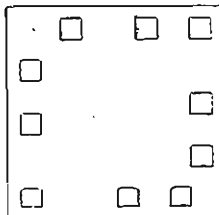
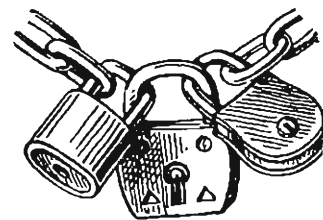
Минуло кілька теплих сонячних днів, і вже можна знайти деякі розквітлі квіточки, як крокуси і жовті кульбаби. Куці бузку поналивалися пуп'ячком, і тиждень за два ми будемо втішатися розкішними китицями бузку. Люблю, дуже люблю весну!

Олена Кукруза, учениця Рідної Школи при Українській Православній Парафії св. Юрія Переможця в Міннеаполісі.

ВІДПОВІДІ НА ЗАВДАННЯ
В „КУТКУ РОЗВАГ" ЗА КВІТЕНЬ

ОДИН ЧОВЕН НА ТРЬОХ

Замки повинні бути замкнені так, як показано на малюнку. Тоді кожен спортсмен може легко своїм ключем відімкнути ланцюг і знову його замкнути.

СПРОБУЙТЕ!

На малюнку подано розміщення крісел так, що біля кожної стіни стоїть крісел порівну, як цього вимагає задача.

РОЗГАДАЙМО!

ХРЕСТИКІВКА

X — — — —	1. Польська твердиня близько Січі, що її зруйнували козаки
— X — — —	2. Ріка, над якою відбувся перший бій українських князів з татарами
— — X — —	3. Південний овоч
— — — X —	4. Спаситель світу
— — — — X	5. Столиця Західньої України

Букви на місце хрестиків дадуть назву міста, де похований найбільший поет України.

ПОДУМАЙТЕ Й ВІДПОВІДЖТЕ!

- На яку хворобу ніхто на землі не хворів?
- Що робить людина, коли не лежить, не сидить і не йде?
- Сім братів і в кожного одна сестра. Скільки всіх сестер?

ЩО ЦЕ?

- Всяк її з нас добре знає:
Як мала — про зуби дбає,
Більша — чистить нам убрання,
А велика — прибирає мешкання.
- Хоч не звір, а зуби має,
Нам волосся укладас.
- Розкрутилось швидко колесо
Й заспівало людським голосом.

РОЗГАДКИ ЗАГАДОК ЗА КВІТЕНЬ ц. р.: ЯКІ ЦЕ ПТАШКИ? а) Квочка, або пташка на яйцях; б) яйце й курятко; в) качка; г) соловейко. ЯКІ ЦЕ ЗВІРЯТКА? а) Вівірка (білка); б) зайчик. ДИВНА КРИНЦЯ. Чорнильниця (каламар). ЗАГАДКА-НЕДОМОВКА. Горобець. ХТО ВОНА? Ластівка.

ГОЦА ДРАЛА

Гей, куди і звідки йде
Жваве братство молоде:

Зайченята, мишенята
І малі ікаченята —

І не більші пташенята
В спідничинках і штанятах?

Коло хатки Гоци Драли
Всі рядочком поставали.

Вийшла з хати Гоца Драла,
Всіх малят поглядала —

Чи лапок не забруднили,
Чи квіток не розгубили.

В Яця носика обтерла,
Щоб чистенький був, як перла.

Підтягнула колушок,
Щоб не дувся, як мішок.

Тусі, вивірці малій,
Розчесала хвіст як стій.

„Ну, готово! Ходом руш!
На галяву всі чимдуж!”

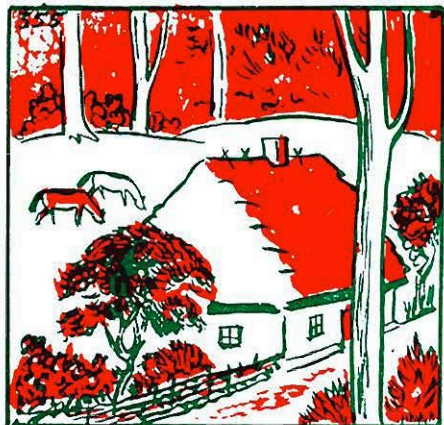
Там сидять уже матусі
Яця, Муця, Ласі, Тусі.

„Всім матусям многих літ
І квічастий наш привіт!”

БОГДАН, КОЗАК-ХАРАКТЕРНИК ІСТОРИЧНА КАЗКА UKRAINIAN TALE БОHDAN, KOZAK-SORCERER

РОЗДІЛ XXIII: ТАЄМНИЧИЙ НЕЗНАЙОМИЙ

CHAPTER XXIII: THE MYSTERIOUS STRANGER

Три дні гостювали Богдан і Данчик на хуторі баби Зозулиці.

Bohdan and Danchyk guested for three days at the hamlet of Grandma Zozulytsia.

Третього дня під вікном бабиної хати непомітно з'явилась якась таємнича постать.

On the third day, a mysterious figure appeared unnoticeably at the window of the old woman's house.

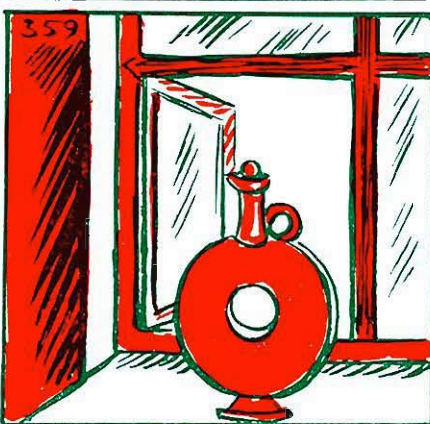
— Бабусю, — сказав Богдан, — чарівним зіллям, що його ми знайшли в лісі, лікуватимемо ранених у боях козаків.

"Grandma," — said Bohdan, "we will cure the wounded Kozaks with the wondrous herbs that we found in the forest."

— На жаль, козаче, це зілля вже зів'яло і втратило свою лікувальну силу, — відповіла Зозулиця.

"Unfortunately the herbs have already withered and lost their healing power," answered Zozulytsia.

— Та ви не журіться! З свіжого зілля я зготовила для вас густий вивар, — додала бабуся і вказала пальцем на глек, що стояв на лутці вікна.

"But don't worry! I have prepared for you a thick extraction from fresh herbs," — added the old woman pointing to a pot on the window-sill.

(Продовження буде)
(To be continued)

— Спасибі вам! — радісно промовили разом Богдан і Данчик та низько вклонилися бабусі.

"Thank you!" — Bohdan and Danchyk said joyously in unison and bowed deeply to the old woman.